GENERALINĖS ADVOKATĖS
VERICA TRSTENJAK IŠVADA,
pateikta 2011 m. lapkričio 17 d.[1]

Byla C-504/09 P

Europos Komisija,
Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė
prieš

Lenkijos Respubliką

„Apeliacinis skundas — Aplinka — Oro tarša — Direktyva 2003/87/EB — Šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistema — Lenkijos Respublikos nacionalinis apyvartinių taršos leidimų paskirstymo planas 2008–2012 metams — Valstybių narių ir Komisijos kompetencija — Direktyvos 2003/87 9 straipsnio 1 ir 3 dalys bei 11 straipsnio 2 dalis“

I – Įžanga

1. Šie apeliaciniai skundai susiję su 2003 m. spalio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/87/EB, nustatančia šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos [apyvartinių taršos] leidimų [prekybos] sistemą Bendrijoje ir iš dalies keičiančia Tarybos direktyvą 96/61/EB (OL L 275, p. 32; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 7 t., p. 631), iš dalies pakeista 2004 m. spalio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/101/EB (OL L 338, p. 18) (toliau – direktyva), nustatyta sistema.

2. Savo apeliaciniais skundais Europos Komisija bei Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė prašo panaikinti visą 2009 m. rugsėjo 23 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (toliau – Bendrasis Teismas) sprendimą *Lenkija prieš Komisiją* (T-183/07, Rink. p. II-3395, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo minėtas teismas panaikino 2007 m. kovo 26 d. Komisijos sprendimą C (2007) 1295 galutinis dėl nacionalinio šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų paskirstymo plano (toliau – NPP), kurį 2008–2012 m. laikotarpiui pateikė Lenkijos Respublika pagal Direktyvą 2003/87 (toliau – ginčijamas sprendimas).

II – Teisinis pagrindas

3. Direktyvos 9 straipsnyje nustatyta:

„1. Kiekvienam [direktyvos] 11 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytam laikotarpiui visos valstybės narės parengia nacionalinį planą ir nurodo bendrą leidimų skaičių, kurį jos ketina skirti tam laikotarpiui, ir kaip tą skaičių jos ketina skirti. Planas grindžiamas objektyviais ir skaidriais kriterijais, įskaitant išvardytuosius [direktyvos] III priede, ir deramai atsižvelgiant į visuomenės pastabas. Komisija, nepažeisdama sutarties nuostatų, ne vėliau nei 2003 m. gruodžio 31 d. parengia [direktyvos] III priede išvardytų kriterijų įgyvendinimo rekomendacijas.

1 — Originalo kalba: slovėnų; proceso kalba: lenkų.

11 straipsnio 1 dalyje nurodyto laikotarpio planas paskelbiamas ir pateikiamas Komisijai bei kitoms valstybėms narėms ne vėliau nei 2004 m. kovo 31 d. Vėlesnių laikotarpių planas paskelbiamas ir pateikiamas Komisijai bei kitoms valstybėms bent 18 mėnesių iki atitinkamo laikotarpio pradžios.

2. Nacionaliniai paskirstymo planai svarstomi [direktyvos] 23 straipsnio 1 dalyje nurodytame komitete.

3. Komisija per tris mėnesius nuo valstybės narės nacionalinio paskirstymo plano pateikimo pagal šio straipsnio 1 dalį gali atmesti planą arba bet kokį jo aspektą remdamasi tuo, kad jis neatitinka [direktyvos] III priede išvardytų kriterijų arba 10 straipsnio nuostatų. Valstybė narė, pagal 11 straipsnio 1 arba 2 dalį, sprendimą priima tik tada, jeigu pasiūlytiems pakeitimams pritaria Komisija. Komisija nurodo kiekvieno sprendimo atmesti planą priežastis.“

4. Pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalį:

„Penkerių metų laikotarpiui, prasidedančiam 2008 m. sausio 1 d., ir kiekvienam vėlesniam penkerių metų laikotarpiui, kiekviena valstybė narė nusprendžia dėl bendro leidimų skaičiaus, kurį ji skirs tam laikotarpiui, ir pradeda tų leidimų skyrimo kiekvieno įrenginio operatoriui procesą. Šis sprendimas priimamas bent prieš dvylika mėnesių iki atitinkamo laikotarpio pradžios ir grindžiamas pagal 9 bei 10 straipsnius parengtu valstybės narės nacionaliniu paskirstymo planu ir deramai atsižvelgiant į visuomenės pastabas.“

5. Direktyvos III priede išvardyta dvylika NPP taikomų kriterijų. Minėto priedo 1–3 ir 12 punktuose nurodytuose kriterijuose atitinkamai nustatyta:

„1. Atitinkamam laikotarpiui paskirtinų leidimų bendras skaičius atitinka valstybės narės įsipareigojimą pagal Sprendimą 2002/358/EB ir Kioto protokolą apriboti emisijas atsižvelgiant, pirma, į bendrą emisijų dalį, kurią sudaro tie leidimai, palyginti su šaltinių, kuriems netaikoma ši direktyva, emisijomis, ir, antra, nacionalinę energetikos politiką bei turėtų atitikti nacionalinę klimato kaitos programą. Bendras paskirtinų leidimų skaičius neturi būti didesnis nei [veikiausiai] reikalinga, kad būtų griežtai taikomi šio priedo kriterijai. Iki 2008 m. tas kiekis turi atitikti siekį, kad kiekviena valstybė narė pasiektų [jai] Sprendimu 2002/358/EB ir Kioto protokolu nustatytą tikslą ir dar daugiau nei juo [jais] buvo nustatyta.

2. Bendras paskirtinų leidimų skaičius turi atitikti tikrosios ir numatomos eigos, siekiant, kad valstybė narė prisidėtų prie Bendrijos pagal Sprendimą 93/389/EEB prisiimtų įsipareigojimų [prie Bendrijos prisiimtų įsipareigojimų, kaip numatyta Sprendime 93/389/EEB,] vykdymo, įvertinimą.

3. Paskirtinų leidimų skaičius derinamas su veiklų, kurioms [veiklos, kuriai] taikoma ši emisijų sumažinimo sistema, potencialu, įskaitant technologinį potencialą. Valstybės narės, skirstydamos leidimus, gali atsižvelgti į vykdant kiekvieną veiklą ir gaminant tam tikrą produktą vidutinę šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisiją ir vykdant visas veiklas [kiekvienos veiklos rūšies atveju] užtikrinamą pažangą.

<…>

12. Plane nurodomas maksimalus [patvirtintų šiltnamio dujų (teršalų) emisijos mažinimo vienetų] ir [šiltnamio dujų (teršalų) emisijos mažinimo vienetų] kiekis, kaip kiekvienam įrenginiui paskirtų apyvartinių taršos leidimų procentinė dalis, kurį gali naudoti veiklos vykdytojai Bendrijos sistemoje. Procentinė dalis turi atitikti valstybių narių papildomus įsipareigojimus, prisiimtus pagal Kioto protokolą ir pagal JTBKKK arba Kioto protokolą priimtus sprendimus.“

6. Dėl kitų šiuo atveju svarbių nuostatų darytina nuorodą į skundžiamame sprendime pateiktą teisinio pagrindo aprašymą.

III – Bylos aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

7. Prieš ginčijamo sprendimo priėmimą susiklosčiusios faktinės aplinkybės ir jo rezoliucinė dalis išdėstytos skundžiamo sprendimo 9–15 punktuose.

IV – Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

8. Lenkijos Respublika dėl ginčijamo sprendimo pareiškė ieškinį Bendrajame Teisme. Šiame teisme vykęs procesas aprašytas skundžiamo sprendimo 16–24 punktuose.

9. Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas panaikino visą ginčijamą sprendimą.

10. Pirmiausia skundžiamo sprendimo 70–134 punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, kad Komisija viršijo savo kontrolės įgaliojimus, suteiktus direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi. Pirma, Bendrasis Teismas priekaištavo Komisijai dėl to, kad ji ne apsiribojo Lenkijos Respublikos NPP atitikties kontrole, bet Lenkijos Respublikos naudotus duomenis pakeitė savaisiais, gautais remiantis savo vertinimo metodu. Antra, jis kaltino Komisiją tuo, kad ši ginčijamame sprendime pati nustatė maksimalią bendro skirtinų leidimų skaičiaus ribą.

11. Be to, skundžiamo sprendimo 135–154 punktuose Bendrasis Teismas nurodė, kad Komisija neįvykdė pareigos motyvuoti, nes atmetė Lenkijos Respublikos naudotus duomenis, nepaaiškinusi, kodėl jie neatitinka direktyvos III priede nustatytų kriterijų.

12. Galiausiai skundžiamo sprendimo 155–163 punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, kad dėl šių teisės klaidų reikia panaikinti ne tik ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalį, 2 straipsnio 1 dalį ir 3 straipsnio 1 dalį, bet ir visą šį sprendimą, nes kitos jo nuostatos yra neatskiriamos.

V – Procesas Teisingumo Teisme

13. Komisija pateikė apeliacinį skundą dėl skundžiamo sprendimo ir Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti visą skundžiamą sprendimą,

— priteisti iš Lenkijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

14. Atsiliepime į Komisijos apeliacinį skundą Lenkijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti visą apeliacinį skundą remiantis Teisingumo Teismo procedūros reglamento 116 straipsnio 1 dalies pirma įtrauka,

— jei Teisingumo Teismas neatmestų viso apeliacinio skundo, išnagrinėti visus pirmojoje instancijoje pateiktus reikalavimus ir priimti dėl jų sprendimą; pirmiausia išnagrinėti pirmąjį ieškinio dėl panaikinimo pagrindą ir priimti dėl jo sprendimą pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 116 straipsnio 1 dalies antrą įtrauką,

— jei Teisingumo Teismas neatmestų viso apeliacinio skundo ir nepriimtų sprendimo dėl ankstesnėje įtraukoje išdėstytų reikalavimų – išnagrinėjus bylą Teisingumo Teismui arba Bendrajam Teismui, remiantis Teisingumo Teismo diskrecija, – priimti sprendimą dėl pirmojoje instancijoje trečiuoju-devintuoju pagrindais pateiktų reikalavimų,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

15. Atsiliepime į Komisijos apeliacinį skundą Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė Teisingumo Teismo prašo:

— patenkinti Komisijos apeliacinį skundą ir panaikinti skundžiamą sprendimą, išskyrus tiek, kiek tai susiję su pirmuoju pagrindu.

16. 2010 m. birželio 28 d. nutartimi Čekijos Respublikai ir Rumunijai leista įstoti į bylą palaikyti Lenkijos Respublikos reikalavimus, o Danijos Karalystei – Komisijos reikalavimus.

17. 2011 m. rugsėjo 29 d. įvykusiame teismo posėdyje Danijos, Lenkijos ir Čekijos vyriausybių bei Komisijos atstovai patikslino savo pozicijas ir atsakė į pateiktus klausimus.

VI – Dėl Komisijos suinteresuotumo tęsti apeliacinį procesą

18. 2009 m. gruodžio 11 d., taigi po to, kai buvo panaikintas ginčijamas sprendimas ir pateiktas Komisijos apeliacinis skundas dėl skundžiamo sprendimo, Komisija, remdamasi direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi, priėmė naują sprendimą. Šiuo sprendimu ji atmetė Lenkijos Respublikos NPP ir patvirtino, kad jis nesuderinamas su direktyvos III priede išvardytais kriterijais, nenurodžiusi maksimalios bendro skirtinų leidimų skaičiaus ribos. Lenkijos Respublika naujojo sprendimo neginčijo ir 2010 m. balandžio 8 d. pateikė naują NPP, kuriame pasiūlė bendrą skirtinų leidimų skaičių, atitinkantį 208,5 mln. tonų CO_2. 2010 m. balandžio 19 d. sprendime Komisija nepareiškė priekaištų dėl šio NPP.

19. Šiomis aplinkybėmis reikia išnagrinėti Komisijos suinteresuotumą tęsti apeliacinį procesą. Iš tikrųjų Teisingumo Teismas gali savo iniciatyva nurodyti, kad bylos šalis nėra suinteresuota tęsti apeliacinio proceso dėl po to, kai buvo priimtas Bendrojo Teismo sprendimas, atsiradusios aplinkybės, galinčios pašalinti neigiamą šio sprendimo poveikį apeliantui, ir šiuo pagrindu pripažinti apeliacinį skundą nepriimtinu arba praradusiu dalyką. Apelianto suinteresuotumui inicijuoti ar tęsti apeliacinį procesą reikia, kad šio proceso baigtis būtų naudinga jį pradėjusiai šaliai[2].

20. Šiuo atveju dėl naujo sprendimo priėmimo Komisija neprarado suinteresuotumo tęsti apeliacinio proceso. Žinoma, jei būtų galima panaikinti skundžiamą sprendimą, ginčijamas sprendimas netaptų vėl galiojantis, nes jis jau pakeistas naujuoju sprendimu. Tačiau Komisija lieka suinteresuota Teisingumo Teismo sprendimu, kuriuo būtų patvirtintas jos pateiktas direktyvos 9 straipsnio 3 dalies aiškinimas. Iš tikrųjų Čekijos Respublika, Vengrijos Respublika, Lietuvos Respublika ir Rumunija Bendrajame Teisme pareiškė ieškinius dėl Komisijos sprendimų, kuriais ši atmetė jų atitinkamus NPP[3]. Šių bylų nagrinėjimas buvo sustabdytas, kol Teisingumo Teismas priims sprendimus šioje byloje ir byloje *Komisija prieš Estiją* (C-505/09 P). Taigi atsižvelgdama į šias Bendrojo Teismo nagrinėjamas bylas Komisija tebėra suinteresuota tęsti apeliacinį procesą.

VII – Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo

21. Pateikdama pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą Komisija kaltina Bendrąjį Teismą, jog šis pažeidė savo procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalį, nusprendė *ultra petita* ir viršijo savo kontrolės įgaliojimus.

22. Šis pagrindas susijęs su Bendrojo Teismo motyvais, išdėstytais skundžiamo sprendimo 70–79 punktuose. Skundžiamo sprendimo 70 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad Lenkijos Respublikos ieškinio antrąjį pagrindą sudaro dvi dalys: pirma pagrįsta pareigos motyvuoti neįvykdymu, o antra – klaidingu direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalių aiškinimu bei taikymu. Skundžiamo sprendimo

2 — 1995 m. spalio 19 d. Sprendimas *Rendo ir kt. prieš Komisiją* (C-19/93 P, Rink. p. I-3319, 13 punktas) ir 2009 m. rugsėjo 3 d. Sprendimas *Moser Baer India prieš Tarybą* (C-535/06 P, Rink. p. I-7051, 24 punktas).

3 — Bylos *Čekijos Respublika prieš Komisiją* (T-194/07, OL C 199, 2007, p. 38), *Vengrija prieš Komisiją* (T-221/07, OL C 199, 2007, p. 41), *Lietuva prieš Komisiją* (T-368/07, OL C 283, 2007, p. 35), *Rumunija prieš Komisiją* (T-483/07, OL C 51, 2008, p. 56) ir *Rumunija prieš Komisiją* (T-484/07, OL C 51, 2008, p. 57).

71–79 punktuose Bendrasis Teismas išnagrinėjo Komisijos prieštaravimą, pagal kurį antrojo pagrindo antra dalis – tai naujas pagrindas, kurį Lenkijos Respublika pirmą kartą nurodė dubliko stadijoje ir kuris dėl to yra nepriimtinas. Bendrasis Teismas šį prieštaravimą dėl priimtinumo atmetė. Jis nustatė, kad argumentai dėl direktyvos 9 straipsnio 3 dalies pažeidimo buvo pateikti jau Lenkijos Respublikos ieškinyje ir kad papildomais argumentais, kuriuos ji išdėstė dublike, ši ieškinio pagrindo dalis tik plėtojama.

23. Komisija priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad jis pripažino priimtina Lenkijos Respublikos nurodyto antrojo pagrindo antrą dalį. Komisijos manymu, ši dalis neišplaukia iš argumentų, kuriuos savo ieškinyje pateikė Lenkijos Respublika.

24. Komisijos nurodytą pirmąjį pagrindą reikia atmesti. Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad Lenkijos Respublikos nurodyto antrojo pagrindo antra dalis yra priimtina.

25. Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 21 ir 53 straipsnius bei Bendrojo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą ieškinyje pirmiausia pateikiama pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Taigi ieškinio pagrinde, susijusiame su teisės normos pažeidimu, kaip tai suprantama pagal EB 230 straipsnio antrą pastraipą (dabar – SESV 263 straipsnis), turi būti nurodyta atitinkama teisės norma.

26. Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalį vykstant procesui negalima pateikti naujų pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui. Ši nuostata dėl draudimo pateikti naujus pagrindus turi būti aiškinama atsižvelgiant, viena vertus, į ja siekiamus tikslus – užtikrinti tinkamą teisingumo vykdymą ir teisės į gynybą paisymą – ir, kita vertus, į teisę į veiksmingą teisminę gynybą. Atsižvelgiant į šiuos principus pagrindas laikytinas priimtinu, jei esminės jį pagrindžiančios faktinės ir teisinės aplinkybės pakankamai aiškiai ir tiksliai matyti iš ieškinio, tam, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Bendrasis Teismas – priimti sprendimą, prireikus be papildomos informacijos. Taigi pakanka, kad pagrindas, nors ir glausta forma, bet logiškai ir suprantamai išplauktų iš ieškinio [4].

27. Priešingai, nei teigia Komisija, Bendrasis Teismas teisingai nustatė, kad direktyvos 9 straipsnio 3 dalies klaidingo aiškinimo ir taikymo kritika pakankamai aiškiai ir tiksliai matyti iš Lenkijos Respublikos ieškinio. Kaip matyti pirmiausia iš skundžiamo sprendimo 73 ir 74 punktų, savo ieškinyje Lenkijos Respublika kaltina Komisiją tuo, kad, nenagrinėjusi duomenų, kuriuos Lenkijos Respublika nurodė savo NPP, ir tik pateikusi savo pačios duomenis, ji viršijo savo įgaliojimus.

28. Be to, reikia atmesti Komisijos kaltinimą, kad Bendrasis Teismas savo iniciatyva nustatė, jog ši ieškinio dalis susijusi su direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi. Kaip Bendrasis Teismas pažymėjo skundžiamo sprendimo 75 punkte, savo ieškinio 54 punkte pateikdama antrąjį pagrindą Lenkijos Respublika rėmėsi direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi. Bet kuriuo atveju konstatuotina, kad akivaizdu, jog Lenkijos Respublika nurodė šią nuostatą, kuri buvo teisinis ginčijamo sprendimo priėmimo pagrindas.

29. Galiausiai kaltinimas, kad Lenkijos Respublikos argumentai, susiję su antruoju pagrindu, nėra pakankamai aiškūs, nes ji remiasi kitomis nuostatomis nei direktyvos 9 straipsnio 3 dalis, yra nepagrįstas. Priešingai tam, ką teigia Komisija, reikia nurodyti, jog rėmimasis direktyvos 9 straipsnio 1 dalimi negali sukelti abejonių dėl antrojo pagrindo dalyko. Iš tikrųjų šias dvi nuostatas sieja glaudus ryšys: viršydama kontrolės įgaliojimus, jai suteikiamus direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi, Komisija riboja valstybių narių kompetenciją rengti NPP, joms suteikiamą šio straipsnio 1 dalimi.

30. Todėl Komisijos nurodytą pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti.

4 — 2007 m. balandžio 26 d. Sprendimas *Alcon prieš OHMI* (C-412/05 P, Rink. p. I-3569, 38–40 punktai) ir 2008 m. liepos 17 d. Sprendimas *Campoli prieš Komisiją* (C-71/07 P, Rink. p. I-5887, 63 punktas).

VIII – Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo

31. Komisijos nurodytas antrasis apeliacinio skundo pagrindas susijęs su teisės klaida, padaryta aiškinant direktyvos 9 straipsnio 3 dalį.

32. Šis pagrindas susijęs su Bendrojo Teismo motyvais, nurodytais skundžiamo sprendimo 80–134 punktuose. Šioje skundžiamo sprendimo dalyje, 80–92 punktuose, Bendrasis Teismas pirmiausia pateikė kelias pastabas dėl direktyvos tikslų, kompetencijos paskirstymo tarp Komisijos ir valstybių narių bei savo teisminės kontrolės apimties. Skundžiamo sprendimo 99–134 punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, kad Komisija pažeidė direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalis, nes, pirma, pakeitė Lenkijos Respublikos naudotą vertinimo metodą ir į NPP įrašytus duomenis savo vertinimo metodu bei savo duomenimis ir, antra, nurodė maksimalią privalomą bendro skirtinų šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų skaičiaus ribą.

33. Pateikusi su antruoju pagrindu susijusias įžangines pastabas Komisija visų pirma kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad jis nustatė, jog pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį Komisijos atliekama NPP kontrolė – tai atitikties kontrolė, kuri yra labai ribota (A). Komisijos nurodytą antrąjį pagrindą sudaro dvi dalys, kurių pirmoji susijusi vienodo požiūrio principo pažeidimu (B), o antroji – su klaidingu direktyvos dalyko ir tikslo suvokimu (C).

A – *Dėl kontrolės pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį pobūdžio*

34. Visų pirma reikia nustatyti, ar pagrįsta kritika, susijusi su pirminėmis Bendrojo Teismo pastabomis dėl kompetencijos paskirstymo tarp Komisijos ir valstybių narių.

35. Pirmiausia skundžiamo sprendimo 82 ir 83 punktuose Bendrasis Teismas pasirėmė EB 249 straipsnio trečia pastraipa (dabar – SESV 288 straipsnio trečia pastraipa) ir nurodė, kad aplinkos srityje, reglamentuojamoje EB 174–176 straipsniais (dabar – SESV 191–193 straipsniai), Sąjunga ir valstybės narės dalijasi kompetencija. Remdamasis tuo Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad, nesant Bendrijos teisės normos, kurioje būtų aiškiai ir tiksliai nurodyta, kokią formą ir būdus turi taikyti valstybė narė, juos valstybės narės iš esmės gali pasirinkti visiškai laisvai, todėl Komisija turi teisiškai įrodyti, kad valstybės narės naudotos priemonės prieštarauja Sąjungos teisei. Toliau skundžiamo sprendimo 85–88 punktuose Bendrasis Teismas nurodė, kad tik valstybės narės yra kompetentingos parengti NPP ir priimti galutinius sprendimus dėl bendro leidimų skaičiaus ir turi tam tikrą veiksmų laisvę, kai įgyvendina šią kompetenciją. Galiausiai dėl Komisijos kompetencijos skundžiamo sprendimo 89 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad iš direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatų aiškiai matyti, jog Komisijos kontrolės įgaliojimai yra labai riboti, nes Komisija gali tik patikrinti, ar valstybės narės NPP atitinka direktyvos III priede apibrėžtus kriterijus ir 10 straipsnio nuostatas.

36. Pateikdama antrąjį pagrindą Komisija, palaikoma Jungtinės Karalystės, teigia, kad direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi jai suteikti kontrolės įgaliojimai negali būti laikomi labai ribota atitikties kontrole. Prieš išnagrinėjant šį prieštaravimą (2) pirmiausia reikia glaustai aprašyti direktyvos 9 ir 11 straipsniuose nustatytą NPP kontrolės procedūrą (1).

1. NPP kontrolės procedūra

37. Pagal direktyvos 1 straipsnį ja nustatoma Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistema, siekiant, kad būtų skatinamas taupus ir ekonomiškai efektyvus šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos mažinimas.

38. Pagal šią sistemą kiekviena valstybė narė turi parengti NPP, kuriame pirmiausia nurodo bendrą leidimų skaičių, kurį ji ketina skirti atitinkamam prekybos laikotarpiui, ir kaip numato juos skirti. Pagal direktyvos 9 straipsnio 1 dalies antrą sakinį šis NPP turi būti pagrįstas objektyviais ir skaidriais kriterijais, įskaitant išvardytuosius direktyvos III priede, tinkamai atsižvelgiant į visuomenės pastabas. Kiekviena valstybė narė savo NPP turi pateikti Komisijai ir kitoms valstybėms narėms prieš 18 mėnesių iki atitinkamo prekybos laikotarpio pradžios.

39. Pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį Komisija patikrina, ar pateiktieji NPP atitinka direktyvos III priede apibrėžtus kriterijus ir 10 straipsnio nuostatas ir atmeta jų neatitinkančius NPP. Iš direktyvos 11 straipsnio 2 dalies matyti, kad valstybė narė savo galutinį sprendimą dėl bendro leidimų, kuriuos ji ketina skirti atitinkamu laikotarpiu, skaičiaus, gali grįsti NPP, kurį Komisija patvirtino arba kurio neatmetė per tris mėnesius nuo jo pateikimo. Tačiau valstybė narė savo galutinio sprendimo negali grįsti NPP, kurį Komisija atmetė. Taigi Komisija turi veto teisę.

2. Dėl Komisijos kaltinimų

40. Bendrasis Teismas pagrįstai nustatė, kad pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį Komisijos atliekama NPP kontrolė yra atitikties kontrolė. Kaip Bendrasis Teismas nurodė skundžiamo sprendimo 89 punkte, iš šios nuostatos aiškiai matyti, kad Komisijos funkcija apima tik patikrinimą, ar valstybės narės NPP atitinka direktyvos III priede išvardytus kriterijus ir 10 straipsnio nuostatas. Taigi tam, kad galėtų atmesti NPP, Komisija turi įrodyti, jog valstybė narė peržengė direktyva jai suteiktos veiksmų laisvės ribas.

41. Kaltinimai, kuriuos pateikia Komisija dėl Bendrojo Teismo nurodytų motyvų, yra nepagrįsti.

42. Pirma, iš to, jog pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį atliekama kontrolė yra išankstinio pobūdžio, negalima daryti išvados, kad tai daugiau nei atitikties kontrolė. Iš tikrųjų direktyva suteikiamas svarbus vaidmuo Komisijai, kuri pirmiausia turi kontrolės ir veto teisę. Tačiau direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi Komisijai nesuteikiama teisė atstoti valstybę narę, kiek tai susiję su jos NPP parengimu ar galutinio sprendimo dėl skirtinų leidimų priėmimu. Taigi Komisija gali atmesti NPP tik jei įrodo, kad valstybė narė peržengė direktyva jai suteiktos veiksmų laisvės ribas.

43. Antra, Bendrasis Teismas teisingai nustatė, kad pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį atliekamos kontrolės pripažinimas atitikties kontrole atitinka EB 249 straipsnio trečią pastraipą, pagal kurią direktyva yra privaloma kiekvienai valstybei narei rezultato, kurį reikia pasiekti, atžvilgiu, bet nacionalinės valdžios institucijos pasirenka jos įgyvendinimo formą ir būdus. Priešingai, nei teigia Komisija, ši taisyklė šiuo atveju yra taikytina.

44. Visų pirma reikia atmesti Komisijos argumentą, kad EB 249 straipsnio trečia pastraipa taikytina tik *a posteriori* kontrolei, kaip antai atliekama vykstant procedūrai dėl įsipareigojimų neįvykdymo. Ši taisyklė yra visuotinio taikymo. Todėl į ją atsižvelgtina šioje byloje, prireikus vertinant, ar Komisija turi paisyti valstybių narių pasirinkimo, susijusio su duomenimis ir vertinimo metodais, kuriuos jos naudoja rengdamos savo NPP.

45. Be to, reikia atmesti Komisijos argumentą, kad valstybės narės negali remtis veiksmų laisve, nes EB 249 straipsnio trečia pastraipa netaikytina, todėl, kad direktyvos 9 straipsnio 3 dalis yra „reglamentuojamojo“ pobūdžio. Komisija mano, kad direktyvos nuostata, kuri taikytina tik tarp institucijų ir valstybių narių, taigi kurios taikymas nepriklauso nuo pirma atliktino perkėlimo į nacionalinę teisę, yra „reglamentuojamojo“ pobūdžio. Šis samprotavimas neįtikina. EB 249 straipsnio trečia pastraipa taikoma visoms direktyvos nuostatoms, taigi ir nuostatoms, taikytinoms tik tarp institucijų ir valstybių narių. Be to, Komisija nepateikia jokio įtikinamo argumento, kodėl nuostata,

kaip antai direktyvos 9 straipsnio 3 dalis, neturėtų palikti veiksmų laisvės valstybėms narėms renkantis formą ir būdus, jeigu šie nėra suderinti direktyva. Bet kuriuo atveju Bendrojo Teismo požiūris yra pagrįstas atsižvelgiant į tai, kad direktyva priimta pasidalijamosios kompetencijos srityje, kurioje valstybės narės išlieka kompetentingos, jei tam tikras aspektas nėra suderintas.

46. Trečia, Komisija negali pagrįstai teigti, kad ji turi diskreciją, nes pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį vykdydama NPP kontrolę ji turi atlikti sudėtingus ekonominius ir ekologinius vertinimus ir kad ši diskrecija riboja valstybių narių veiksmų laisvę. Iš tikrųjų ši Komisijos diskrecija negali pakeisti direktyvos 9 straipsnio 3 dalyje numatytos kontrolės – atitikties kontrolės – pobūdžio. Taigi Komisijos turima diskrecija jai leidžia nustatyti palyginimo matą, pagrįstą jos pasirinktais duomenimis ir metodais, kuriuo ji gali pasinaudoti, kad įrodytų, jog NPP neatitinka direktyvos III priede išvardytų kriterijų ir 10 straipsnio nuostatų. Tačiau ši diskrecija Komisijai neleidžia atmesti valstybės narės NPP vien dėl to, kad jis neatitinka jos pasirinkto palyginimo mato.

47. Todėl kaltinimus, pateiktus dėl Bendrojo Teismo įžanginių pastabų, išdėstytų skundžiamo sprendimo 82–89 punktuose, reikia atmesti.

B – *Dėl antrojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su vienodo požiūrio principo pažeidimu*

48. Komisijos nurodyto antrojo pagrindo pirma dalis susijusi su Bendrojo Teismo teiginiu, kad pakeisdama Lenkijos Respublikos atliktą vertinimą savo pačios vertinimu Komisija pažeidė direktyvos 9 straipsnio 3 dalį. Šioje dalyje pateikiami du kaltinimai, pagrįsti, pirma, vienodo požiūrio principo pažeidimu (1) ir, antra, Bendrojo Teismo padaryta teisės klaida, susijusia su duomenimis, kuriuos pakeitė Komisija (2).

1. Dėl kaltinimo, pagrįsto vienodo požiūrio principo pažeidimu

49. Bendrojo Teismo posėdyje Komisija laikėsi savo pateikto direktyvos 9 straipsnio 3 dalies aiškinimo, pagal kurį ji neprivalėjo nagrinėti duomenų, Lenkijos Respublika įrašytų į savo NPP, nes pagal vienodo požiūrio principą turėjo naudotis iš tų pačių šaltinių gautais duomenimis ir taikyti vienodus vertinimo metodus visų valstybių narių NPP.

50. Skundžiamo sprendimo 100–120 punktuose Bendrasis Teismas šį argumentą atmetė. Jis nurodė, kad dėl vienodo požiūrio principo negali pasikeisti kompetencijos paskirstymas tarp Komisijos ir valstybių narių, nustatytas direktyvoje, pagal kurią pastarosios yra kompetentingos parengti NPP ir priimti galutinį sprendimą dėl skirtinų leidimų skaičiaus. Neturėdama teisės suvienodinti NPP ir nevaidindama svarbiausio vaidmens juos rengiant Komisija negali remtis vienodo požiūrio principu, kad nustatytų valstybėms narėms vienodą vertinimo metodą. Todėl Komisija turi patikrinti, ar į Lenkijos Respublikos NPP įrašyti duomenys atitinka direktyvos III priede išvardytus kriterijus, ir negali tiesiog pakeisti NPP pateiktų duomenų savo duomenimis.

51. Komisija, palaikoma Danijos Karalystės, kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis neteisingai išaiškino jos kontrolės įgaliojimus pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį ir pažeidė vienodo požiūrio principą. Siekdama užtikrinti vienodą požiūrį į visus NPP Komisija privalo visų valstybių narių atveju naudoti atnaujintus duomenis, gautus iš to paties šaltinio, ir atsižvelgti į tam pačiam laikotarpiui skirtą prognozę.

52. Pirmiausia reikia išnagrinėti kaltinimą dėl klaidingo Komisijos kontrolės teisės pagal 9 straipsnio 3 dalį apimties išaiškinimo (a), paskui – teiginį, kad pažeistas vienodo požiūrio principas (b). Galiausiai analizuotini kiti dėl Bendrojo Teismo nurodytų motyvų pateikti kaltinimai (c).

a) Dėl Komisijos kontrolės teisės apimties

53. Pirma, Komisija kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis neteisingai išaiškino pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį jai suteikiamos kontrolės teisės apimtį. Komisija teigia, kad ji turi teisę pati nustatyti parametrus, kad įvertintų į NPP įrašytų duomenų atitiktį direktyvos III priede išvardytiems kriterijams. Todėl ji mano, kad nėra įpareigota tikrinti NPP pateikiamų ekonominių duomenų teisingumo.

54. Šis Komisijos kaltinimas yra nepagrįstas. Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad Komisija turi patikrinti, ar ekonominiai duomenys, kuriuos Lenkijos Respublika įrašė į savo NPP, atitinka direktyvos III priede išvardytus kriterijus.

55. Kaip minėta, direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi Komisijai suteikiami tik atitikties kontrolės teisė, leidžianti jai atmesti valstybės narės NPP, kuris neatitinka direktyvos III priede išvardytų kriterijų ar 10 straipsnio nuostatų [5].

56. Dėl kontrolės apimties skundžiamo sprendimo 105 straipsnyje Bendrasis Teismas teisingai konstatavo, kad direktyvos III priede išvardijami kriterijai, kurių valstybė narė turi laikytis savo NPP, tačiau nenurodoma, kokias formas ir būdus reikia naudoti vertinant NPP atitiktį šiems kriterijams. Taigi valstybės narės gali savo nuožiūra naudoti duomenis ir vertinimo metodus su sąlyga, kad juos naudojant nebūtų gauti rezultatai, kurie neatitiktų šių kriterijų. Vykdydama savo kontrolę pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį Komisija turi paisyti šios valstybių narių veiksmų laisvės. Todėl Komisija negali atmesti valstybės narės NPP vien dėl to, kad į jį įrašyti duomenys neatitinka Komisijos pasirinktų duomenų, – ji turi įrodyti, kad į NPP įrašyti duomenys neatitinka direktyvos III priede išvardytų kriterijų.

57. Argumentai, kuriuos pateikia Komisija grįsdama savo požiūrį, neįtikina.

58. Pirma, reikia atmesti Komisijos argumentą, kad ji neprivalo nagrinėti į Lenkijos Respublikos NPP įrašytų duomenų, nes yra priminusi valstybėms narėms patikrintų duomenų, susijusių su faktinėmis emisijomis, svarbą. Toks požiūris būtų pagrįstas pagal sistemą, leidžiančią Komisijai atstoti valstybes nares arba pačiai nustatyti parametrus, taikytinus vertinant atitikties kriterijus. Tačiau direktyva nesuteikiami Komisijai tokie įgaliojimai. Tuo atveju, jei Komisijai kyla abejonių dėl į NPP įrašytų duomenų atitikties, ji turi įrodyti, kad šie duomenys neatitinka direktyvos III priede išvardytų kriterijų.

59. Antra, iš to, kad Komisija tuo pačiu metu atlieka įvairių valstybių narių NPP kontrolę, negalima daryti išvados, jog direktyva jai suteikiama teisė pakeisti į valstybės narės NPP įrašytus duomenis savo pasirinktais duomenimis.

60. Trečia, teleologinis aiškinimas, pagal kurį pabrėžiamas direktyvos 9 straipsnio 3 dalies tikslas, neleidžia pateisinti Komisijos požiūrio, kad ji neprivalo nagrinėti duomenų, kuriuos Lenkijos Respublika įrašė į savo NPP.

61. Toks požiūris negali būti pagrįstas direktyvos 30 konstatuojamąja dalimi. Šioje dalyje tik nurodyta, kad šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemos valstybės narės negali tinkamai sukurti veikdamos pavieniui ir kad būtų geriau šio tikslo siekti Bendrijos lygiu.

62. Be to, reikia atmesti argumentą, kad veikiant kitaip, nei siūlo Komisija, negalima pasiekti direktyvos tikslų. Pasidalijamosios kompetencijos srityje, kaip antai aplinkos apsaugos sritis, Sąjungos teisės aktų leidėjas turi nustatyti priemones, kurios, jo manymu, yra būtinos nurodytiems tikslams pasiekti, kartu atsižvelgdamas į subsidiarumo ir proporcingumo principus. Jei teisės aktų leidėjo pasirinkimas aiškiai ir nedviprasmiškai matyti iš atitinkamo teisės akto, Sąjungos teismai neturi keisti teisės aktų leidėjo vertinimo savuoju pasitelkdami teleologinį aiškinimą.

5 — Žr. šios išvados 40–47 punktus.

63. Tačiau Sąjungos teisės aktų leidėjo noras suteikti Komisijai tik atitikties kontrolės, o ne pakeitimo ar suvienodinimo teisę matyti ir iš direktyvos 9 straipsnio 3 dalies aiškios bei nedviprasmiškos formuluotės, ir iš direktyvos parengiamųjų dokumentų [6]. Taigi Komisijos pateiktu direktyvos 9 straipsnio 3 dalies aiškinimu peržengiamos teleologinio aiškinimo ribos. Sąjungos teisės aktų leidėjas turi pakeisti šią nuostatą, jei mano, kad ji neleidžia pasiekti nurodytų tikslų [7].

64. Todėl kritiką dėl klaidingo Komisijos kontrolės teisės pagal 9 straipsnio 3 dalį apimties išaiškinimo reikia atmesti.

b) Dėl vienodo požiūrio principo

65. Antra, Komisija kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis pažeidė vienodo požiūrio principą.

66. Šis kaltinimas yra nepagrįstas.

67. Pagal vienodo požiūrio principą reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos – vienodai, jei toks vertinimas negali būti objektyviai pagrįstas. Skirtingas situacijas apibūdinančius elementus ir jų panašumą reikia apibrėžti ir įvertinti atsižvelgiant į Sąjungos akto, kuriuo atitinkamas skirtumas nustatytas, paskirtį bei tikslą [8].

68. Tačiau reikia konstatuoti, kad Komisijos kaltinimas pagrįstas klaidingu jos kontrolės teisės pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį aiškinimu. Priešingai, nei teigia Komisija, šia nuostata jai nėra suteikiama teisė nustatyti ekonominius parametrus, naudotinus vertinant NPP atitiktį direktyvos III priede išvardytiems kriterijams. Kaip minėta, direktyva suteikia veiksmų laisvę valstybėms narėms, kurios savo nuožiūra gali naudoti duomenis ir vertinimo metodus, su sąlyga, kad juos naudojant nebūtų gauti rezultatai, kurie neatitiktų šių kriterijų. Galimi valstybių narių pasirinkimo skirtumai – tai jų veiksmų laisvės išraiška, kurios Komisija turi paisyti vykdydama atitikties kontrolę. Taigi Komisija nepažeidžia vienodo požiūrio principo, kai neprieštarauja skirtingam valstybių narių pasirinkimui, jei šios neperžengia joms suteiktos veiksmų laisvės ribų.

69. Todėl kaltinimą dėl vienodo požiūrio principo pažeidimo reikia atmesti.

c) Dėl kitų kaltinimų

70. Trečia, reikia atmesti ir kitus Komisijos kaltinimus.

71. Pirmiausia Komisija kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis, skundžiamo sprendimo 117 ir 118 punktuose pripažinęs neribotą NPP keitimo galimybę, neatsižvelgė į savo praktiką. Komisijos teigimu, jai pateiktas NPP gali būti pakeistas tik siekiant jį suderinti su Komisijos sprendimo jį atmesti nuostatomis. Antraip kiltų pavojus prekybos leidimais sistemos veikimui ir valstybės narės būtų skatinamos vėluoti pateikti savo NPP arba pateikti neišsamų NPP, kad vėliau galbūt galėtų remtis palankesniais duomenimis. Šis prieštaravimas atmestinas, nesant būtinybės nagrinėti jo pagrįstumo. Iš tikrųjų, net jei Komisijos prieštaravimas būtų pagrįstas, juo nebūtų galima paneigti Bendrojo Teismo teiginio, kad Komisija privalėjo patikrinti į Lenkijos Respublikos NPP įrašytų duomenų atitiktį direktyvos III priede išvardytiems kriterijams, taigi negalėjo tiesiog pakeisti į šį NPP įrašytų duomenų savaisiais.

6 — Žr. 2001 m. spalio 23 d. Komisijos pasiūlymo COM (2001) 581 p. 12, iš kurio matyti, kad teisė nustatyti bendrą skirtinų leidimų skaičių iš esmės turi būti palikta valstybėms narėms, tačiau jos privalo laikytis direktyvos III priede apibrėžtų kriterijų, ir kad šiuos kriterijus Sąjungos teisės aktų leidėjas vėliau gali pakeisti atsižvelgdamas į įgyvendinant direktyvą įgytą patirtį.

7 — Šiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas būtent šį direktyvos aspektą ir pakeitė. Direktyvos, iš dalies pakeistos 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/29/EB siekiant patobulinti ir išplėsti Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemą (OL L 140, p. 63), 9 straipsnyje nustatyta, kad nuo 2013 m. kasmet visoje Bendrijoje išduodamas apyvartinių taršos leidimų kiekis turi mažėti tolygiai, 1,74 %, palyginti su vidutiniu metiniu bendru apyvartinių taršos leidimų, kuriuos valstybės narės išduoda pagal Komisijos sprendimus dėl jų NPP 2008–2012 m. laikotarpiui, kiekiu, pradedant skaičiuoti nuo 2008–2012 m. laikotarpio vidurio.

8 — 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimas *Arcelor Atlantique et Lorraine ir kt.* (C-127/07, Rink. p. I-9895, 23 ir 26 punktai).

72. Galiausiai Komisijos prieštaravimas dėl to, kad Bendrojo Teismo motyvai, nurodyti skundžiamo sprendimo 113–116 punktuose, prieštarauja jo ankstesniam požiūriui, pagal kurią tik valstybės narės yra kompetentingos parengti NPP, yra nepagrįstas. Šioje skundžiamo sprendimo dalyje Bendrasis Teismas tik pažymėjo, kad Komisija turi atsižvelgti į valstybės narės pateiktus atnaujintus duomenis. Taigi jis nepaneigė savo požiūrio, pagal kurią tik valstybės narės yra kompetentingos parengti NPP.

d) Išvada

73. Todėl kaltinimą, susijusį su Bendrojo Teismo teiginiu, kad pakeitusi Lenkijos Respublikos atliktą analizę savo pačios analize Komisija pažeidė direktyvos 9 straipsnio 3 dalį, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

2. Dėl kaltinimo, pagrįsto neteisingu faktinių aplinkybių aiškinimu

74. Komisija kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad skundžiamo sprendimo 100–103 punktuose jis pateikė neteisingą faktinių aplinkybių aiškinimą nustatęs, kad Komisija negalėjo apsiriboti į NPP įrašytų duomenų pakeitimu savaisiais, gautais taikant savo vertinimo metodą. Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tai, kad kalbama ne apie pačios Komisijos duomenis ir vertinimo metodus. Duomenys, susiję su faktinėmis CO_2 emisijomis, – tai duomenys, gauti tiesiogiai iš direktyvoje minimų įrenginių operatorių, patikrinti pagal 2004 m. vasario 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendimą Nr. 280/2004/EB dėl šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos Bendrijoje monitoringo mechanizmo ir Kioto protokolo įgyvendinimo (OL L 49, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 8 t., p. 57), paskelbti Bendrijos nepriklausomame sandorių žurnale ir Lenkijos Respublikos atsiųsti papildant savo NPP. Bendrojo vidaus produkto (BVP) pokyčio prognozė 2005–2010 m. laikotarpiui buvo pagrįsta nacionaline statistika, parengta bendradarbiaujant su nacionaliniais ekspertais.

75. Šis kaltinimas yra priimtinas. Nors pirmojoje instancijoje bylą nagrinėjusio teismo atliktas faktinių aplinkybių vertinimas nėra teisės klausimas, kuris, vertinamas atskirai, patenka į Teisingumo Teismo kontrolės sritį, jis gali patikrinti, ar nebuvo iškraipytos teismui nurodytos faktinės aplinkybės ar pateikti įrodymai[9]. Komisija kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis neatsižvelgė į jos patikslinimus ir ginčijamo sprendimo motyvus, susijusius su jos naudotų duomenų ir metodų kilme.

76. Tačiau šis kaltinimas yra nepagrįstas. Jis paremtas klaidingu skundžiamo sprendimo 100–103 ir 120 punktų suvokimu. Kaltindamas Komisiją tuo, kad ji pakeitė duomenis, kuriuos Lenkijos Respublika naudojo savo NPP, gautaisiais taikant savo pačios vertinimo metodą, Bendrasis Teismas nekritikavo Komisijos padaryto duomenų pasirinkimo. Iš tikrųjų skundžiamo sprendimo 120 punkte Bendrasis Teismas aiškiai nurodė, kad nereikia nuspręsti dėl Komisijos pasirinkimo pagrįstumo. Taigi Bendrojo Teismo kaltinimas susijęs ne su duomenų pasirinkimu ar jų šaltiniu, o su aplinkybe, kad Komisija neatliko Lenkijos Respublikos NPP pateiktų duomenų atitikties direktyvos III priede nustatytiems kriterijams kontrolės.

C – Dėl antrojo pagrindo antros dalies, susijusios su klaidingu direktyva siekiamų tikslų suvokimu

77. Antrojo pagrindo antra dalis grindžiama klaidingu direktyva siekiamų tikslų suvokimu aiškinant Komisijos kontrolės teisės, suteiktos pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį, reikšmę ir apimtį.

9 — 1994 m. kovo 2 d. Sprendimas *Hilti prieš Komisiją* (C-53/92 P, Rink. p. I-667, 42 punktas) ir 2000 m. kovo 30 d. Sprendimas *VBA prieš Florimex ir kt.* (C-265/97 P, Rink. p. I-2061, 139 punktas).

78. Ši dalis susijusi su Bendrojo Teismo motyvais, išdėstytais skundžiamo sprendimo 121–131 punktuose, kuriuose Bendrasis Teismas nustatė, kad Komisija viršijo kontrolės teisės, suteiktos pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį, ribas ginčijamame sprendime nustačiusi maksimalią bendro skirtinų šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų skaičiaus ribą.

79. Komisija teigia, kad negalima pasiekti direktyvoje nurodytų tikslų, jeigu ji neturi teisės nustatyti tokios maksimalios ribos, ir kad jos požiūris pateisinamas procedūros ekonomija. Komisija kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis tinkamai neįvertino Komisijos nustatytos maksimalios ribos ir valstybės narės nustatyto skirtinų leidimų skaičiaus skirtumo.

80. Ši dalis yra nepagrįsta.

81. Bendrasis Teismas teisingai nustatė, kad direktyva nesuteikia Komisijai teisės sprendime dėl NPP atmetimo nustatyti maksimalios privalomos skirtinų leidimų skaičiaus ribos. Kaip minėta, būtent valstybės narės yra kompetentingos parengti NPP ir priimti galutinį sprendimą. Komisijos įgaliojimai apsiriboja NPP atitikties kontrole, leidžiančia jai vetuoti NPP, kurie neatitinka direktyvos III priede išvardytų kriterijų ir 10 straipsnio nuostatų. Taigi Bendrasis Teismas teisingai nustatė, kad nurodžiusi maksimalią skirtinų leidimų skaičiaus ribą Komisija faktiškai atliko Lenkijos Respublikos funkciją ir taip apribojo šios valstybės narės kompetenciją.

82. Komisijos argumentai, pateikti prieštaraujant dėl Bendrojo Teismo nurodytų motyvų, neįtikina.

83. Pirma, reikia atmesti Komisijos argumentą, kad nustačiusi maksimalią skirtinų leidimų skaičiaus ribą ji neapribojo Lenkijos Respublikos kompetencijos pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalį, nes Lenkijos Respublika išsaugojo galimybę nustatyti šią maksimaliai ribą atitinkantį ar mažesnį bendrą skirtinų leidimų skaičių. Iš tikrųjų, jei Komisija turėtų tokius įgaliojimus, ji galėtų nurodyti valstybėms narėms naudoti jos pasirinktus duomenis ir vertinimo metodus, susijusius su maksimaliu skirtinų leidimų skaičiumi. Tačiau direktyva Komisijai tokie įgaliojimai nesuteikiami, ir valstybėms narėms paliekama veiksmų laisvė pasirinkti duomenis ir vertinimo metodus.

84. Antra, reikia atmesti Komisijos kaltinimą, kad Bendrasis Teismas nepakankamai atsižvelgė į tinkamo apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemos veikimo būtinybę. Kaip minėta, iš direktyvos aiškiai matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas norėjo suteikti Komisijai tik atitikties kontrolės įgaliojimus. Atsižvelgimas į tinkamą prekybos sistemos veikimą neleidžia suteikti Komisijai papildomų įgaliojimų *extra legem*.

85. Trečia, Komisijos prieštaravimas, pagal kurį galima įrodyti *ex post*, kad besąlygiškas Lenkijos Respublikos NPP nurodytų duomenų, susijusių su išmetamo CO_2 kiekiu ir siūlomu bendru skirtinų leidimų skaičiumi, pripažinimas lemtų ne tik rezultatą, kuris neatitiktų direktyvos III priedo kriterijams Nr. 1–3, bet ir išmetamo CO_2 kiekio leidimų infliaciją rinkoje, atrodo, yra pagrįstas klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu. Iš tikrųjų Bendrasis Teismas pripažino, kad Komisija gali atmesti NPP, kuris neatitinka direktyvos III priede išvardytų kriterijų, taigi neteigė, kad Komisija turi besąlygiškai pripažinti į Lenkijos Respublikos NPP įrašytus duomenis.

86. Ketvirta, Komisija tvirtina, kad direktyvos 9 straipsnio 3 dalies aiškinimas, pagal kurį ji turi teisę nurodyti maksimalią skirtinų leidimų skaičiaus ribą, yra pagrįstas procedūros ekonomijos siekiu. Tai padeda išvengti pakartotinių sprendimų dėl NPP atmetimo dėl neatitikties direktyvos III priede nurodytiems kriterijams ir leidžia valstybėms narėms priimti galutinį sprendimą pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalį per nustatytą terminą. Šiomis aplinkybėmis Komisija kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis neatsižvelgė į teisinę maksimalios ribos, nurodytos ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje, reikšmę. Dėl šio nurodymo tik buvo apriboti jos įgaliojimai priimti sprendimus. Nurodydama šią ribą ji tik pati įsipareigojo neatmesti pakeisto NPP, jeigu jame siūlomas leidimų skaičius yra mažesnis, nei ginčijamame sprendime nurodytas maksimalus leidimų skaičius ar jam lygus.

87. Šį argumentą taip pat reikia atmesti kaip nepagrįstą.

88. Visų pirma primintina, kad Komisijai atmetus NPP atitinkama valstybė narė turi jį pakeisti. Komisija šiuo atžvilgiu negali atstoti valstybės narės, taigi negali pati pakeisti valstybės narės NPP.

89. Tačiau pagal pareigą motyvuoti, nustatytą direktyvos 9 straipsnio 3 dalies trečiame sakinyje, Komisija turi nurodyti priežastis, dėl kurių mano, kad atmestasis NPP neatitinka direktyvos III priede nurodytų kriterijų ir 10 straipsnio nuostatų [10].

90. Direktyvoje nėra jokios nuostatos, kuria draudžiama Komisijai motyvuojant sprendimą dėl atmetimo pateikti pasiūlymus ar rekomendacijas. Taigi ji gali nurodyti skirtinų leidimų skaičiaus ribą, kuri, jos manymu, atitinka direktyvos III priede išvardytus kriterijus, su sąlyga, kad atitinkama valstybė narė neprivalėtų šios ribos laikytis. Iš tikrųjų atsižvelgiant į palyginti trumpą laikotarpį, per kurį valstybė narė turi pakeisti atmestąjį NPP, tokia nuoroda gali būti pagrįsta lojalaus bendradarbiavimo principu.

91. Be to, Komisija neviršija direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi jai suteiktų įgaliojimų, jei sprendimo dėl atmetimo rezoliucinėje dalyje nurodo, kad neatmes pakeisto NPP, jeigu jame bus atsižvelgta į minėtame sprendime pateiktus pasiūlymus ir rekomendacijas. Toks požiūris gali būti pagrįstas lojalaus bendradarbiavimo principu ir procedūros ekonomijos reikalavimais.

92. Tačiau Komisija viršija direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi nustatytus įgaliojimus, jei sprendime dėl atmetimo nurodo maksimalią privalomą skirtinų leidimų skaičiaus ribą. Taip elgdamasi Komisija viršija jai suteiktus kontrolės įgaliojimus ir apriboja valstybių narių kompetenciją.

93. Šioje byloje Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad Komisija viršijo direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi jai suteiktus įgaliojimus. Iš tikrųjų Lenkijos Respublika, kuriai skirtas ginčijamas sprendimas, turėjo manyti, kad maksimalios leidimų skaičiaus ribos nurodymas ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje yra privalomojo pobūdžio. Ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 3 dalyje Komisija patikslino, kad jokie kiti NPP pakeitimai, išskyrus tuos, kurių reikalaujama pagal šio sprendimo 2 straipsnį, neleistini. Šiame straipsnyje numatytas pakeitimas, susijęs su maksimalia skirtinų leidimų skaičiaus riba, buvo pagrįstas Komisijos pasirinktais duomenimis ir vertinimo metodais. Kadangi Komisija nenagrinėjo, ar į Lenkijos Respublikos NPP įrašyti duomenys atitinka direktyvos III priede išvardytus kriterijus, Lenkijos Respublika negalėjo tikėtis, kad Komisija nagrinės į jos pakeistą NPP įrašytus duomenis, kuriuos pateikiant nebuvo atsižvelgta į sprendimo dėl atmetimo 2 straipsnyje nurodytą maksimalią ribą.

94. Todėl antrojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti.

D – *Išvada*

95. Taigi reikia atmesti visą antrąjį apeliacinio skundo pagrindą.

IX – Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo

96. Komisijos nurodytas trečiasis pagrindas grindžiamas klaidingu pareigos motyvuoti pagal EB 253 straipsnį (dabar – SESV 296 straipsnis) ir direktyvos 9 straipsnio 3 dalį aiškinimu.

97. Šis pagrindas susijęs su Bendrojo Teismo motyvais, išdėstytais skundžiamo sprendimo 138–153 punktuose, kuriuose Bendrasis Teismas nustatė, kad Komisija neįvykdė savo pareigos motyvuoti. Skundžiamo sprendimo 136–143 punktuose Bendrasis Teismas pirmiausia išnagrinėjo

10 — Šiuo atžvilgiu žr. šios išvados 107–112 punktus.

pareigos motyvuoti apimtį. Priminęs su EB 253 straipsniu susijusią teismo praktiką jis nurodė, kad pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį Komisija turėjo paaiškinti, kodėl NPP naudoti duomenys ir metodai duomenys neatitinka direktyvos III priede nustatytų kriterijų. Paskui skundžiamo sprendimo 144–153 punktuose Bendrasis Teismas nustatė, kad Komisija šios pareigos motyvuoti neįvykdė.

98. Komisija kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis neteisingai išaiškino pareigos motyvuoti pagal EB 253 straipsnį ir direktyvos 9 straipsnio 3 dalies trečią sakinį apimtį. Komisija pažymi, kad ji turi motyvuoti sprendimą dėl atmetimo taip, kad jo adresatas galėtų jį suprasti, o Bendrasis teismas – atlikti jo atitikties teisei kontrolę. Komisija teigia, kad ginčijamas sprendimas motyvuotas pakankamai, nes Lenkijos Respublikai buvo nurodytos papildomos faktinės ir teisinės aplinkybės.

A – *Dėl pagrindo netinkamumo*

99. Trečiasis pagrindas yra netinkamas. Sprendimas panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalį, 2 straipsnio 1 dalį ir 3 straipsnio 1 dalį pirmiausia pagrįstas Bendrojo Teismo motyvais, išdėstytais skundžiamo sprendimo 70–133 punktuose, kuriuose Bendrasis Teismas nustatė, kad Komisija padarė teisės klaidą, kai aiškino direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi jai suteiktus kontrolės įgaliojimus. Šia motyvų dalimi, kurioje nepadaryta teisės klaida[11], savaime pateisinamas minėtų ginčijamo sprendimo nuostatų panaikinimas. Taigi teisės klaida, kurią Bendrasis Teismas gali būti padaręs, kai nurodė papildomą motyvą, susijusį su pareigos motyvuoti neįvykdymu, negali sukelti abejonių dėl jo sprendimo.

B – *Dėl trečiojo pagrindo pagrįstumo*

100. Dėl trečiojo pagrindo pagrįstumo reikia skirti pareigą motyvuoti pagal EB 253 straipsnį ir pareigą motyvuoti pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį.

101. Skundžiamo sprendimo 153 punkte Bendrasis Teismas nustatė, kad Komisija neįvykdė jai tenkančios pareigos motyvuoti, nepatikslinęs, ar kalbama apie pareigą motyvuoti, nustatytą direktyvos 9 straipsnio 3 dalies trečiame sakinyje, ar apie pareigą motyvuoti, įtvirtintą EB 253 straipsnyje. Skundžiamo sprendimo 136–138 punktuose Bendrasis Teismas pažymėjo, kad EB 253 straipsnyje įtvirtinta pareiga motyvuoti yra patvirtinta direktyvos 9 straipsnio 3 dalyje. Atsižvelgiant į Bendrojo Teismo nustatytą sąsają tarp šių dviejų pareigų motyvuoti neatmestina galimybė, kad jo teiginys susijęs su pareiga motyvuoti ne tik pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį, bet ir pagal EB 253 straipsnį.

102. Kitaip nei Bendrasis Teismas, manau, kad reikia skirti šias dvi pareigas motyvuoti. Mano nuomone, Komisija įvykdė EB 253 straipsniu nustatytą pareigą motyvuoti, tačiau neįvykdė nustatytosios direktyvos 9 straipsnio 3 dalies trečiame sakinyje.

1. Dėl EB 253 straipsnyje įtvirtintos pareigos motyvuoti

103. Vykdydamos pareigą motyvuoti pagal EB 253 straipsnį institucijos turi pagrįsti savo teisės aktus aiškiais ir nedviprasmiškais motyvais, leidžiančiais suinteresuotiesiems asmenims sužinoti, kokios yra priimtos priemonės priežastys, kad galėtų apginti savo teises, o Sąjungos teismui – vykdyti teisminę

11 — Žr. šios išvados 31–95 punktus.

kontrolę [12]. Pakanka, kad motyvai išplauktų iš aplinkybių, kuriomis buvo priimtas teisės aktas, ir iš visų atitinkamą sritį reglamentuojančių teisės normų [13]. Taigi motyvuojant sprendimą nebūtina tiksliai nurodyti visų svarbių faktinių ir teisinių aplinkybių [14].

104. Šioje byloje Komisija šios pareigos motyvuoti nepažeidė. Iš tikrųjų iš ginčijamo sprendimo motyvų aiškiai matyti, kad Komisija manė, jog pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį ji turi teisę nustatyti maksimalų leidimų skaičių remdamasi savo pasirinktais duomenimis ir vertinimo metodais. Šie sprendimo motyvai leido Lenkijos Respublikai suprasti, kodėl Komisija priėmė ginčijamą sprendimą, o Bendrajam Teismui – atlikti šio sprendimo atitikties teisei kontrolę.

105. Tačiau tai, kad Komisija neteisingai išaiškino pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį jai suteikiamus įgaliojimus ir kad jos motyvuose atsispindi šis neteisingas išaiškinimas, nereiškia pareigos motyvuoti pagal EB 253 straipsnį neįvykdymo [15].

106. Todėl motyvuojant skundžiamą sprendimą yra padaryta teisės klaida, nes Bendrasis Teismas nustatė, kad Komisija pažeidė EB 253 straipsnį.

2. Dėl pareigos motyvuoti pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies trečią sakinį

107. Priešingai, pareigos motyvuoti neįvykdymo nustatymas, mano manymu, nėra teisės klaida tiek, kiek jis susijęs su direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi.

108. Iš tikrųjų iš šios nuostatos formuluotės, sisteminio konteksto ir tikslo matyti, kad ji negali būti aiškinama taip pat kaip EB 253 straipsnis. Kaip minėta, Komisijai atmetant NPP atitinkamai valstybei narei užkertamas kelias priimti galutinį sprendimą; ši turi pakeisti savo NPP ir pateikti jį Komisijai per palyginti trumpą laiką [16]. Taigi pareiga motyvuoti, nustatyta direktyvos 9 straipsnio 3 dalyje, turi būti aiškinama atsižvelgiant į šiuos apribojimus laiko atžvilgiu ir lojalaus Komisijos ir valstybių narių bendradarbiavimo principą. Tai reiškia, kad pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies trečią sakinį Komisija įpareigojama pateikti valstybei narei visus reikalingus nurodymus, kad ši galėtų pakeisti NPP, jį pateikti ir priimti galutinį sprendimą per direktyvoje nustatytą terminą.

109. Priešingai, nei teismo posėdyje teigė Komisija, pareiga motyvuoti, nustatyta direktyvos 9 straipsnio 3 dalies trečiame sakinyje, taikoma visiems Komisijos sprendimams dėl atmetimo, o ne tik antrajam spendimui dėl atmetimo. Taip aiškinti reikia atsižvelgiant į šios nuostatos formuluotę ir tikslą.

110. Kaip Bendrasis Teismas nustatė skundžiamo sprendimo 144–153 punktuose, ginčijamo sprendimo motyvai neatitinka direktyvos 9 straipsnio 3 dalies trečiame sakinyje nurodytų reikalavimų. Iš tikrųjų atsižvelgdama į šios nuostatos tikslą Komisija pirmiausia turėjo paaiškinti, kodėl Lenkijos Respublikos naudoti duomenys ir metodas neatitinka direktyvos III priede nustatytų kriterijų. Tačiau Komisija tik suabejojo duomenų, kuriuos Lenkijos Respublika įrašė į savo NPP, patikimumu ir tiesiog pakeitė Lenkijos Respublikos naudotus duomenis savo pasirinktais duomenimis teigdama, kad šie yra patikimesni. Tokie motyvai neleido Lenkijos Respublikai suprasti, kodėl jos pasirinkti duomenys ir metodai neatitinka direktyvos III priede nustatytų kriterijų.

12 — 2000 m. rugsėjo 19 d. Sprendimas *Vokietija prieš Komisiją* (C-156/98, Rink. p. I-6857, 96 punktas).

13 — Ten pat, 97 punktas.

14 — 2009 m. gruodžio 2 d. Sprendimas *Komisija prieš Airiją ir kt.* (C-89/08 P, Rink. p. I-11245, 77 punktas).

15 — 2003 m. spalio 2 d. Sprendimas *International Power ir kt. prieš Komisiją* (C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P ir C-180/01 P, Rink. p. I-11421, 134–139 punktai).

16 — Žr. šios išvados 37–39 punktus.

111. Priešingai, nei teigia Komisija, nei tai, kad Lenkijos Respublika nusiuntė atnaujintą pranešimą apie išmetamo CO_2 kiekį 2005 m., nei tai, kad iš 2006 m. lapkričio 29 d. Komisijos komunikato [17] ir svarstymų Klimato kaitos komitete Lenkijos Respublikai buvo žinomos papildomos faktinės ir teisinės aplinkybės, neatleido Komisijos nuo pareigos motyvuoti, kodėl duomenys, kuriuos Lenkijos Respublika pateikė savo NPP, neatitinka direktyvos III priede išvardytų kriterijų. Kaip minėta [18], parametrai, taikytini vertinant, ar NPP atitinka direktyvos III priede išvardytus kriterijus, nėra suderinti, ir direktyva Komisijai ar Klimato kaitos komitetui nesuteikiami suvienodinimo įgaliojimai.

112. Taigi nustatęs, kad Komisija neįvykdė pareigos motyvuoti pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies trečią sakinį, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos.

C – Išvada

113. Taigi Komisijos nurodytas trečiasis pagrindas yra pagrįstas tiek, kiek jis susijęs su Bendrojo Teismo teiginiu, kad Komisija neįvykdė EB 253 straipsnyje įtvirtintos pareigos motyvuoti. Tačiau šiam pagrindui negali būti pritarta, nes, pirma, jis susijęs su papildomais skundžiamo sprendimo motyvais ir, antra, jis nėra pagrįstas, kiek tai susiję su Bendrojo Teismo teiginiu, kad Komisija neįvykdė savo pareigos motyvuoti, nustatytos direktyvos 9 straipsnio 3 dalies trečiame sakinyje.

114. Todėl Komisijos nurodytą trečiąjį pagrindą reikia atmesti.

X – Dėl ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo

115. Pateikdama ketvirtąjį pagrindą Komisija kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis padarė teisės klaidą nusprendęs, kad ginčijamo sprendimo nuostatos yra neatskiriamos, todėl jį visą reikia panaikinti.

116. Šis pagrindas susijęs su skundžiamo sprendimo 155–163 punktais, kuriuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad panaikinus tik ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalį, 2 straipsnio 1 dalį ir 3 straipsnio 1 dalį būtų pakeista kitų šio sprendimo nuostatų esmė.

117. Komisija mano, kad šios nuostatos yra atskiriamos nuo kitų ginčijamo sprendimo nuostatų. Ji teigia, kad dėl panaikinimo iš dalies, susijusio tik su šiomis nuostatomis, ginčijamas sprendimas netaptų sprendimu, kurio ji neketino priimti.

118. Ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti.

119. Pagal Teisingumo Teismo praktiką tam, kad būtų iš dalies panaikintas institucijos teisės aktas, reikia, kad panaikinamos šio akto nuostatos būtų atskiriamos nuo kitų jo nuostatų ir kad šis dalinis akto panaikinimas nepakeistų jo esmės [19]. Teisės akto esmė pasikeičia, jei šį aktą priėmusi institucija, objektyviai vertinant, nebūtų jo priėmusi su pakeista rezoliucine dalimi.

120. Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad panaikinus tik ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalį, 2 straipsnio 1 dalį ir 3 straipsnio 1 dalį pasikeistų šio sprendimo esmė.

17 — Komunikatas Tarybai ir Europos Parlamentui COM (2006) 725 galutinis dėl šiltnamio efektą sukeliančių dujų išmetimo leidimų nacionalinių paskirstymo planų įvertinimo antruoju ES šiltnamio efektą sukeliančių dujų išmetimo leidimų prekybos sistemos laikotarpiu, pridedamas prie 2006 m. lapkričio 29 d. Komisijos sprendimų dėl Vokietijos, Graikijos, Airijos, Latvijos, Lietuvos, Liuksemburgo, Maltos, Slovakijos, Švedijos ir Jungtinės Karalystės nacionalinių paskirstymo planų pagal Direktyvą 2003/87/EB.

18 — Žr. šios išvados 55 ir 58 punktus.

19 — 2002 m. gruodžio 10 d. Sprendimas *Komisija prieš Tarybą* (C-29/99, Rink. p. I-11221, 45 punktas), 2003 m. rugsėjo 30 d. Sprendimas *Vokietija prieš Komisiją* (C-239/01, Rink. p. I-10333, 33 punktas) ir 2005 m. gegužės 24 d. Sprendimas *Prancūzija prieš Parlamentą ir Tarybą* (C-244/03, Rink. p. I-4021, 13 punktas).

121. Pirma, Bendrasis Teismas teisingai nustatė, kad įvairios ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsnių dalys yra neatskiriamos. Tiesa, įvairios šių straipsnių dalys yra susijusios su įvairiais NPP aspektais ir įvairiais direktyvos III priede nurodytais kriterijais. Tačiau iš ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsnių struktūros matyti, kad dalinis panaikinimas, susijęs tik su jų 1 dalimi, pakeistų šių straipsnių esmę. Ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje pateikiamas išsamus Komisijos prieštaravimų dėl Lenkijos Respublikos NPP atitikties direktyvos III priede išvardytiems kriterijams sąrašas. Kaip nustatė Bendrasis Teismas, dėl dalinio panaikinimo, susijusio tik su šio straipsnio 1 dalimi, šis išsamus sąrašas sutrumpėtų. Ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje įtvirtintas Komisijos įsipareigojimas nereikšti prieštaravimų dėl Lenkijos Respublikos NPP, jeigu ji pakeis savo NPP, atsižvelgusi į šio straipsnio 1–4 dalyje pateiktus pasiūlymus. Dėl dalinio pakeitimo, susijusio tik su šio straipsnio 1 dalimi, sumažėtų pakeitimų, kurių atžvilgiu šis Komisijos įsipareigojimas iš pradžių buvo prisiimtas, skaičius.

122. Tiek iš ginčijamo sprendimo, tiek iš Komisijos pozicijos, pareikštos Bendrajame Teisme, matyti, kad Komisija nebuvo pasirengusi pritarti leidimų skaičiui, kurį Lenkijos Respublika siūlė savo NPP, laikydama šį skaičių per dideliu. Tai *ex post* patvirtina aplinkybė, jog Komisija priėmė naują sprendimą, kuriuo atmetė Lenkijos Respublikos NPP pirmiausia dėl to, kad maksimalus leidimų skaičius neatitiko direktyvos III priedo kriterijų Nr. 1–3. Taigi Bendrasis Teismas teisingai nustatė, kad dėl dalinio pakeitimo, susijusio tik su ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalimi ir 2 straipsnio 1 dalimi, pasikeistų šio sprendimo esmė.

123. Antra, Bendrasis Teismas teisingai nustatė, kad ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 3 dalis neatskiriama nuo 1 ir 2 straipsnių. Tarp šios nuostatos ir ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsnių esama glaudaus ryšio. Iš tikrųjų ši nuostata susijusi su pakeitimais, kurie, Komisijos manymu, yra būtini, kad būtų panaikinti neatitikimai, nustatyti ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje, bet kurie skiriasi nuo šio sprendimo 2 straipsnyje Komisijos pateiktų pasiūlymų.

124. Trečia, dėl to, kad ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 2 dalis, susijusi su pakeitimais dėl tam tikriems įrenginiams skirtų leidimų, yra atskiriama, reikia konstatuoti, jog išlaikius vien šią ginčijamo sprendimo dalį taip pat pasikeistų jo esmė. Kaip minėta [20], valstybė narė savo galutinį sprendimą gali grįsti NPP, kurio Komisija neatmetė vykdydama kontrolę pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį. Sprendimas, kuriame būtų išlaikyta vien ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 2 dalis, būtų sprendimas, kuriame Komisija nebūtų pareiškusi jokio prieštaravimo, susijusio su direktyvos III priedo kriterijų Nr. 1–3, 5, 6, 10 ir 12. Taigi Lenkijos Respublika pagal direktyvos 11 straipsnio 3 dalį būtų galėjusi pagrįsti savo galutinį sprendimą pirminiu NPP. Tačiau iš ginčijamo sprendimo ir Komisijos pozicijos, pareikštos Bendrajame Teisme, matyti, kad Komisija neketino priimti tokio sprendimo.

125. Taigi Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos nusprendęs, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalis, 2 straipsnio 1 dalis ir 3 straipsnio 1 dalis yra neatskiriamos nuo kitų šio sprendimo nuostatų.

126. Todėl Komisijos nurodytą ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

XI – Dėl prašymo išnagrinėti kitus ieškinyje nurodytus pagrindus

127. Lenkijos Respublika prašė išnagrinėti kitus ieškinio pagrindus, jei Teisingumo Teismas neatmestų viso apeliacinio skundo. Kadangi visas apeliacinis skundas atmestinas, šio prašymo nagrinėti nereikia.

20 — Šios išvados 39 punktas.

XII – Išvada

128. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui:

1. Atmesti Europos Komisijos bei Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės apeliacinius skundus dėl 2009 m. rugsėjo 23 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Lenkija prieš Komisiją* (T-183/07).

2. Nurodyti Komisijai padengti Lenkijos Respublikos patirtas ir savo bylinėjimosi išlaidas.

3. Nurodyti Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei, Čekijos Respublikai, Rumunijai ir Danijos Karalystei padengti savo bylinėjimosi išlaidas.